

Race tegen de klok

Sophie grijpt het stuur van haar step goed vast. Nog even wachten... en daar gaat ze! Haar ene been staat stevig op het plankje, haar andere been schiet razendsnel over de stoep. Ze scheurt de bocht om, nog drie straten te gaan! Ze probeert nog harder af te zetten. De volgende bocht remt ze ietsje af, hier ligt zand op de stoep en ze wil niet vallen! Dan de derde straat. Dit is een lange, recht stoep met fijne, gladde tegels. Hier kan ze pas echt vaart maken. Dan de volgende bocht, nog even het lastige stukje over het rubber van het speelplaatsje. De laatste bocht komt in zicht. Daar rijdt net een kindje op een fiets. 'Uit de weg!' roept ze. Het kind schiet van schrik een voortuintje in. Dan is ze bij de finish. Ze springt van haar step en schuift de linkermouw van haar jas omhoog. Om haar pols prijkt haar splinternieuwe horloge dat ze van opa en oma voor haar verjaardag heeft gekregen. Twee minuten en tien seconden. Hm, dat is best snel. Maar het moet vast nog sneller kunnen op deze nieuwe step. Die step heeft ze van papa en mama gekregen.

Mama tikt tegen het raam en wenkt. Sophie kijkt nog een keer op haar horloge. Bijna halfzes, ze moet dus eten. Ze steekt haar vinger op. 'Nog één rondje, mam!' roept ze.

Ze pakt weer haar step en gaat in de starthouding staan. Precies als de secondewijzer bovenaan is, zet ze af. En weer gaat ze er als een pijl vandoor. De eerste twee straten gaat het goed, maar als ze de derde bocht omvliegt, is daar opeens meneer Van Driel die zijn hondje uitlaat. Ze stuurt snel naar rechts om hem nog te ontwijken. Dat lukt, maar helaas raakt haar stuur de hondenriem. Haar step staat in één keer stil, maar door haar grote snelheid vliegt ze zelf de struiken in. Het hondje blaft hard van schrik, en meneer Van Driel komt snel naar haar toe. 'Sophie, gaat het? Ach, meisje toch, je ging ook zo hard.' Sophie krabbelt met een pijnlijk gezicht overeind. 'Het gaat wel geloof ik.' Ze bekijkt haar knie. Daar druppelt wat bloed uit. Maar dan schieten haar ogen naar haar step. Hij zal toch niet...? Ze hinkelt ernaar toe en raapt hem op. O nee! Het stuur is helemaal verbogen! De tranen schieten in haar ogen. Haar nieuwe step, nu al kapot! Meneer Van Driel loopt even met haar mee naar huis en vertelt aan mama wat er is gebeurd. Mama schudt haar hoofd. 'Dat was niet zo slim van je, Sophietje,' zegt ze. Sophie snikt het uit. 'Mam, kijk mijn stuur dan! Hij is helemaal verbogen!' Papa komt ook naar buiten en bekijkt het stuur. 'Ik denk dat ik dit nog wel kan maken, lieverd. Ga jij nu maar met mama een pleister op je knie plakken, dan zal ik na het eten in de schuur je step weer maken. Goed?'

Na het eten gaat vader de schuur in, terwijl Sophie haar sommen voor morgen maakt. Maar ze kan haar aandacht er niet bijhouden. Ze bijt op haar pen. O, ze hoopt zo dat papa het kan maken! Een half uurtje later komt vader weer binnen, met in zijn handen haar step. 'Kijk eens, Sophie! Zo goed als nieuw!'

Sophie springt van haar stoel en geeft papa een dikke knuffel. 'Bedankt pap! U bent de beste papa van de hele wereld!'

Eeuwoud Koolmees